„Mogen we wel zoo zelf de wet in handen nemen ?"

„Mag iemand hier eigenlijk probeeren binnen te komen, en onzen hals afsnijden terwijl we slapen, mijnheer ?"

Theydon overwoog het vóór en tegen van dit vraagstuk nauwkeurig. Hij vreesde voor de verantwoordelijkheid om iemand 't leven te benemen, zelfs in zelfverdediging. Maar aan den anderen kant, was niet elke maatregel gerechtvaardigd tegenover de ellendelingen, die Edith Lester gewurgd hadden, en Mevrouw Forbes zouden hebben laten hongerlijden in een leegstaand huis, tot zij in staat waren hun wraakplannen ten uitvoer te brengen ?

„Zouden we het niet zóó kunnen inrichten, dat, als het pistool zou afgaan, het niet noodzakelijk een doodelijke wond teweeg zou brengen ?" zei hij.

„Laten we maar eens zien, mijnheer," en Bates zette zich met genoegen aan 't werk.

Er was niet de minste moeilijkheid om een middel te vinden om den haan zóó te stellen, dat hij af zou gaan als de deur open ging. Iedere schooljongen zou 't met een touwtje in orde hebben kunnen maken.

Zij bepaalden den afstand, en stelden het pistool zóó, dat iemand, die in de lift zat, ongeveer op de hoogte van zijn rechterschouder getroffen moest worden. Toen deed Bates de deur van de bijkeuken op slot, stopte den sleutel in zijn zak, en verzekerde zijn bevende vrouw, dat zij als een roos kon gaan slapen, daar geen ellendige Chinees haar dien nacht zou kunnen lastig vallen. Theydon zelf ging nu ook naar bed. Hij was zóó moe, alsof hij den heelen dag gesjouwd had.

Toen hij wakker werd, was het klaarlichte dag. Door de hoeken van de neergelaten rolgordijnen van zijn slaapkamer, zag hij het zonlicht binnenstroomen. Op de klok op den schoorsteenmantel kijkend, was hij verbaasd te zien, dat 't al tien uur was, en dus was er niet alleen geen aanval op hem gedaan, maar had Bates zijn bevelen woordelijk opgevolgd, en had hem veel langer dan anders laten slapen.

Hij stond haastig op, vloog naar de badkamer, en riep : „'t Ontbijt over een kwartier." Hij was net in 't bad, toen de telefoonbel klonk, en Bates er naar toe ging. Even later klopte de knecht aan de deur.

„Een mijnheer Handyside heeft U opgebeld, mijnheer," zei hij. „Ik geloof dat 't een Amerikaan is. Hij wilde weten of er iets aan de hand is. Hij zei, dat U het wel zou begrijpen."

„Zeg hem maar, dat ik nog leef, en om half twaalf hem aan zijn hotel kom opzoeken."

„Ja mijnheer."

Toen Bates het blaadje met het ontbijt binnen bracht, zat Theydon vlug de ochtendbladen door te kijken. In enkele couranten werd het voorval te Eastbourne vermeld, maar zonder namen te noemen. De berichtgevers hadden de zaak beschouwd als een ruzie, waarin een knap meisje het *casus belli* vormde, en redacteuren vinden zulke kwesties nogal gevaarlijk, omdat een Engelsche jury dikwijls geneigd is ze een groote schadeloosstelling op te leggen als er een aanklacht wegens laster tegen couranten ingediend wordt.

Toen viel zijn oog op „nadere bijzonderheden" in verband met den „moord in de Innesmore Mansions." Na een kort verslag van de lijkschouwing, kwam het volgende :

„Het kan met zekerheid aangenomen worden, dat de politie een vermoeden heeft over het motief tot deze vreeselijke misdaad. Hoe vreemd het ons ook toeschijnen moge — daar het slachtoffer een jonge, aantrekkelijke vrouw was, die zeer kalm leefde en weinig zóo eenig deel nam aan 't maatschappelijk leven te Londen — bestaat de mogelijkheid, dat de dood van Mevrouw Lester eerder het gevolg is geweest van een politieke kwestie, dan van een gestoorde inbraak. In 't begin wees alles erop, dat de een of andere ellendeling door de dame in haar slaapkamer verrast was geworden, maar we hebben nu alle reden om te gelooven, dat er ernstiger gevolgen aan verbonden zijn, en dat er problemen van groot belang mee samenhangen, die door de politie opgelost moeten worden. Wij moeten niet vergeten, dat haar man „plotseling" ongeveer zes maanden geleden in Shanghai gestorven is. Vreemd genoeg, zijn de verblijfplaatsen van Chineezen nu onder strenge bewaking van de politie, niet alleen in de buurt van de dokken, maar ook in het deftige West End. Het is misschien louter toeval, dat gisteren te St. Albans een Chinees gearresteerd is, die nu in Bow street gevangen gehouden wordt. Er zijn zelfs nog meer „toevalligheden", die er iets mee uit te staan hebben, en nogal in plaatsen zóó ver van elkaar verwijderd als een bekende badplaats aan de Zuidkust en South Croydon. Op 't oogenblik ligt alles nog in het duister, maar ieder uur kunnen er opzienwekkende opheldering aan 't licht komen, en 't zou kunnen zijn, dat de moord op Mevrouw Lester nog een van de meest sensationeele misdaden van de laatste jaren zal blijken te zijn."

Theydon zat dit bescheiden, maar juiste bericht met zorg te lezen, toen hij opmerkte, dat Bates de deur van de zitkamer gesloten had, voordat hij 't ontbijt op de tafel klaar ging zetten. Zoo iets ongewoons had stellig iets te beteekenen. „Wat is er aan de hand ?" vroeg hij, naar het onbewogen gezicht van den knecht kijkend.

„De melkboer heeft me vanochtend verteld, mijnheer, dat er een politieagent bewusteloos is gevonden op den weg vlak bij dit huis, kort na drieën," was 't antwoord, dat op een zachten toon gezegd werd, uit angst dat juffrouw Bates het hooren zou.

„Onaangenaam voor den agent, maar verder niets bijzonders," zei Theydon.

„Maar de melkboer had gehoord, dat hij aangevallen was door drie jonge heeren in rok, die wegliepen, toen er een tweede agent in 't zicht kwam."

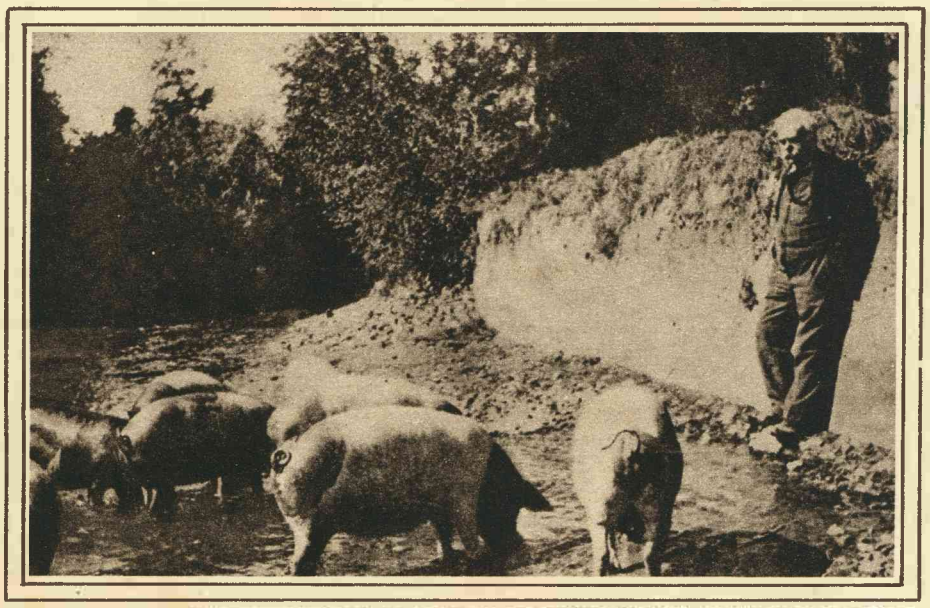
„Zeer waarschijnlijk. Zeker een vechtpartijtje, waarin de politie het onderspit moest delven. Hoe 't ook zij, wij zijn tenminste vannacht niet lastig gevallen."

„Neen, maar ik dacht er alleen maar aan, wat er gebeurd zou zijn, als de politie niet op haar hoede was geweest."

„Hoor eens, Bates," zei Theydon met nadruk, „als je zoo dóórgaat, worden we nog gek. Ik begrijp niet, hoe je zoo kunt zijn ; jij, die nogal in 't gevecht bent geweest.'

„'t Spijt me, mijnheer, maar ik dacht alleen maar, dat U 't laatste nieuws wel zoudt willen hooren."

Theydon ontbeet flink, en bewees daardoor, dat alle emoties van den vorigen dag zijn gestel nog niet ondermijnd hadden. Nadat hij zijn correspondentie doorgelezen had, zag hij, dat hij tijd genoeg had om naar 't hotel van Handyside in 't Strand te loopen. Toen hij daar aangekomen was, zat de Amerikaan op hem te wachten, met een lange, dunne sigaar in zijn mond. — „Is er iets nieuws ?" vroeg hij, nadat ze elkaar hartelijk begroet hadden.

Bij A. W. Sijthoff's Uitgeversmaatschappij te Leiden is een merkwaardig boek verschenen: Léon Bloy. Zijn persoon en zijn werk. Ongetwijfeld is er op het oogenblik geen figuur op theologisch gebied, zóo strijdvaardig, zóo fel bestreden, als Bloy. Hij is de hoeder van het Absolute, die op godsdienstig gebied geen zijwegen kent en van niemand, wien ook, afwijkingen duldt, als ware hij inderdaad — gelijk men hem wel genoemd heeft — Groot-Inquisiteur van Frankrijk. De samenstellers: Pieter Van der Meer de Walcheren, Willem Nieuwenhuis, Vincent Cleerdin en Mr. Henri van Haastert, hebben Bloy, die in Nederland dikwijls verkeerd is beoordeeld, nader tot ons willen brengen. Het komt ons voor dat zij daarin met dit boek slagen zullen. In sommige opzichten is het een strijdschrift; juist daarom wenschen wij het in handen van lezers van alle gezindten.

„Ja. De veete gaat steeds door. Je hebt immers gisteren van die ivoren doodskopjes gehoord ?"

„Ja, zeker. Zij deden mij denken aan de verhalen in mijn jeugd."

„Welnu, ik heb het mijne gisterenavond gekregen. Hier is 't !"

„Groote God !"

Handyside nam het kleine voorwerpje aan dat Theydon uit zijn vestjeszakje gehaald had. Hij bekeek het nauwkeurig.

„Ik ben nooit in Azië geweest," zei hij, nadat hij 't aan alle kanten bekeken had, „maar een van mijn stokpaardjes is 't verzamelen van ivoren voorwerpen. Bij mij thuis — —"

„Park Avenue No. 21, 097," viel Theydon hem in de rede.

„Juist — vier deuren van de 211de straat af. Nu, en als je daar eens aan komt zetten, kan je een kamer vol curiositeiten zien. Ik ben wel niet-bepaald een expert, maar ik weet er genoeg van om Japansch werk van Chineesch te kunnen onderscheiden. Dit is door een Japanner gemaakt. En dat doet me er aan denken, dat je mij gisterenavond verteld hebt, dat Wong Li Fu je omver wierp door een jiu-jitsu truc. Slechts heel weinig Chineezen hebben weleens van jiu-jitsu gehoord. Ik heb zoo'n idee, dat er een bende Japanners in deze zaak gewikkeld is."

„Heusch ?"

„Ik geloof 't stellig. Jullie Europeanen lijken wel mal, wat de Japanners betreft. Jullie denken, dat ze beschaafd zijn, omdat ze zich goed kleeden, en prachtig jullie Westersche manieren kunnen nabootsen. Maar ze zijn niet beschaafd. Ze zijn het grootste gevaar, dat Europa nog ooit bedreigd heeft. Geloof jij, dat zij zullen toestaan, dat China ontwaakt en zich goed organiseert, vóór zij gereed zijn er zich mee te bemoeien ? Neen, hoor. Je vriend Forbes heeft gelijk. De Chinees is een mensch en een broeder, en moet geholpen worden om de plaats, die hem toekomt, in te nemen te midden van de andere volken. De Japanner is een verwaande vent, met een hoofd, dat veel te groot voor zijn lichaam is. 't Zou me niets verbazen, als ik hoorde, dat er evenveel Japanners als Chineezen in deze zaak betrokken waren. In ieder geval is dit doodskopje door een Japanschen kunstenaar uitgesneden, en nogal door een drommels goeden ook."

Zij stonden met hun tweeën bij den haard van een ruimen, grooten rooksalon. Er waren verscheidene menschen in de kamer ; sommigen zaten te praten en anderen zaten te schrijven, of hun zaken af te doen aan de verschillende schrijftafels. Toevallig stond Theydon met zijn gezicht naar de draai-deuren gekeerd, die toegang gaven tot de straat, en hij stak net het stukje ivoor in zijn zak, toen, tot zijn verbazing, Furneaux binnenkwam. De detective zag hem ook — daar was hij heel zeker van — maar deed nét alsof hij hem niet zag. Nadat hij zijn blik door de kamer had laten dwalen, alsof hij iemand zocht, ging het kleine mannetje naar een schrijftafel, krabbelde een briefje, gaf 't af aan de portiersloge, liep snel in de richting van een aangrenzende kamer en het restaurant, en verdween.

Theydon begreep niets van Furneaux' zonderling gedrag, maar zag wel in, dat als de detective niet gewild had, dat men hem met rust liet, hij wel een teeken van herkenning gegeven zou hebben.

Een chasseur naderde Handyside.

„Een briefje voor U, mijnheer," zei hij.

De Amerikaan maakte de enveloppe open, en las een paar regels, die op een enkel blaadje postpapier gekrabbeld waren. Hij gaf 't toen aan Theydon.

„Nu begint 't spul," zei hij, en Theydon begreep wat hij bedoelde, toen hij las, wat er in 't briefje stond.

„Geachte Heer," stond er. „Neem Mijnheer Theydon mee naar Uw kamer. Ik kom daar dadelijk bij U. —

C. F. Furneaux.

„Als dit de kleine speurhond is, dien we gisteren niet gezien hebben, zullen we nu zeker wat nieuws hooren," grinnikte Handyside, die moest lachen om de verbijsterde uitdrukking op 't gelaat van zijn metgezel.

„Ik was net op 't punt je te vertellen, dat Furneaux binnen gekomen was en door de hall was geloopen."

„Laten we naar de derde verdieping gaan. Ik heb den sleutel in mijn zak."

Zij liepen de lange gang af, toen Furneaux aan 't andere eind verscheen. Behalve hun drieën, was er geen mensch in dat gedeelte van het hotel te zien, en binnen een paar seconden bevonden zij zich achter de gesloten deur van Handyside's kamer.

„Zoo, bent U nog in 't land der levenden?" zei de detective Theydon met belangstelling aanziende.

„Ja, maar ik heb al een oproep gekregen om van 't tooneel te verdwijnen," was het antwoord.

„Dat heb ik gehoord. De uitvoering was ook bestemd om spoedig op dien oproep te volgen. Als Winter gisterenavond geen voorzorgsmaatregelen genomen had, zouden de krantenjongens over een tweeden moord in de Innesmore Mansions aan 't schreeuwen zijn." .

Theydon lachte.

„Ik maak geen grappen," snauwde Furneaux. „Ik voel me er zelfs erg ongerust over. Ik werd vanochtend om acht uur wakker en dacht, dat U en Bates en zijn vrouw in erg ongemakkelijke en gedwongen houdingen in No. 18 zouden liggen. Ik was er zóó ellendig over, dat ik den portier opbelde om het ergste te hooren, en zeer verbaasd was, toen hij zei, dat Bates juist een praatje met hem was komen maken. U begrijpt er natuurlijk niets van. Ik heb vergeten U van de lift te vertellen. Wong Li Fu's afgevaardigde is daardoor No. 17 binnengeklommen, en drie van die kerels zouden U gisterenavond op dezelfde manier bereikt hebben, als een politieagent hen niet tegen gekomen was op straat."

„Mijn knecht had wel iets van een schermutseling gehoord. Hij dacht ook al, dat het iets met ons te maken had. Ze hadden hem verteld, dat de politieagent ernstig gewond was."

„Ja, maar hij heeft niets gebroken ; hij is bewusteloos gemaakt door den een of anderen vervloekten Japanschen worstel-truc."

„U zegt Japansche ?"

„Precies. De Jonge Mandsjou's worden bijgestaan door een tweede bende, die zich de „Zonen van Nippon" noemt. Ik weet niet waar 't hier in Londen naar toe moet. Wij hebben al jaren anarchisten en nihilisten gehuisvest. Nu hebben we hier 't gele gevaar. Ik wou, dat ik een paar dagen koning was. Er zou een grooter opruiming van reptielen in Engeland gehouden worden dan die van St. Patrich in Ierland."

„Mijnheer Handyside heeft me net tien minuten geleden gezegd, dat hij overtuigd was, dat er ook Japanners in 't spel waren."

(Wordt vervolgd).

BERICHT.

In verband met het Pinksterfeest zal ons eerstvolgend nummer één dag later verschijnen.